ANIMAL'S FAITH

"We gaan je fiksen, lie

Tijdens de Dibevo University werd de bezoekers gevraagd een blik te werpen in de toekomst. Aan de Dibevo-stand luidde de vraag namelijk 'waar sta jij over twee jaar?' Het meest verrassende antwoord zou beloond worden met een artikel in het vakblad. Liz Wolting, eigenaar van Animal's Faith en tevens Dibevo-lid, bereikte de stand en hoefde niet lang na te denken. Haar spontane antwoord? "Dan is Animal's Faith beroemd!" Gekscherend voegde ze daaraan toe: "Kun je me daarbij helpen?"

TEKST: **JESSIE MEGENS** | FOTO'S: **ANIMAL'S FAITH** EN **JESSIE MEGENS**

Daar waar de vlaaien op hun allerbest zijn, vinden we Animal's Faith. Na een flinke afdaling richting het zuiden en we gearriveerd zijn in Maastricht, blijkt Liz echter nergens te bekennen. Haar vriendelijke medewerkers starten een kleine zoektocht. Al snel hupt ze me met een uitgestoken hand tegemoet: "Sorry, de politie had hulp nodig bij het vangen van een aantal ontsnapte stieren." Het is direct duidelijk: als het om dieren gaat, draait deze beroemdheid in wording haar hand nergens voor om.

De drijvende kracht achter Animal's Faith

Voor iedereen in Liz' omgeving was het al snel duidelijk dat haar leven in het teken staat van maar één ding en dat is dierenliefde. "Als baby haalde de hond me uit mijn bedje als ik huilde. Mijn moeder vond me dan samen met de hond in de mand." De basis was gelegd en de keuze was dan ook snel gemaakt om diergeneeskunde te gaan studeren in Gent. Hier miste ze echter de diepgang en connectie met de dieren. "Toen kwam ik bij een dierenasiel terecht, en ik was verkocht." Op het moment dat zij haar niet langer konden betalen, zat er niets anders op dan haar droom na te jagen. Liz zette haar tegenstribbelende Vlaamse lief aan de kant, vertrok naar Zuid-Limburg en startte Animal's Faith op. Inmiddels bestaat Animal's Faith bijna tien jaar en is – zoals de website aangeeft – het enige allround dierencentrum van Europa. De klanten bestaan uit vakantiegangers die hun dier uit logeren brengen, dierenvrienden die hulp kunnen gebruiken bij de opvoeding van hun dier en huisdiereigenaren die hun dier niet langer kunnen of willen verzorgen.

Een rugzakje vol

Als hondengedragsdeskundige gespecialiseerd in honden met fikse gedragsproblemen traint Liz samen met haar team zo'n duizend honden per jaar. Dit doen zij op een hondse manier. Iedere hond die het pad kruist met Animal's Faith wordt zorgvuldig onder de loep genomen en vervolgens worden de volgende vragen beantwoord: "Hoe ziet deze hond de wereld?" en "Wat heeft hij nodig om de wereld met minder spanning te trotseren?" Een knap staaltje maatwerk, want zo zegt Liz: "Som-

verd!”

mige trainers werken volgens een protocol en als dit niet het gewenste resultaat oplevert, concluderen ze dat er iets mis is met de hond. Nee, er is iets mis met dat protocol. Er is simpelweg niet een vaste methode die bij iedere hond werkt.” En zo is Liz met regelmaat de laatste redding voor honden die zelfs al een euthanasieadvies hadden gekregen. Met engelengeduld, een portie lef en de assistentie van haar therapiehonden doet ze er alles aan om ook die honden weer in de pas van de mens te laten lopen. Lukt dat dan altijd? “Nee, de enige twee waarvan ik na een jaar lang trainen heb gezegd dat ik ze er niet voldoende bovenop zou krijgen, kwamen uit het hondenvechten. De knop ging soms toch nog om. Zij vormden daardoor echt een te groot gevaar voor de maatschappij.”

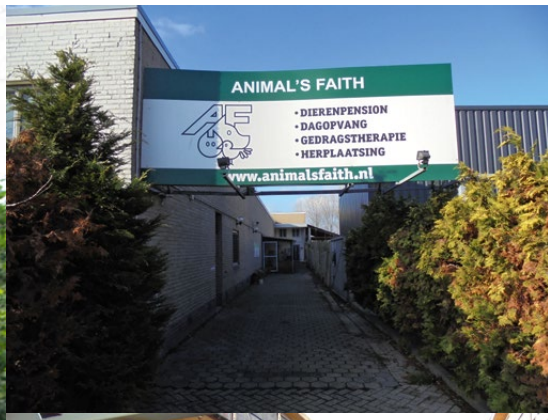
Meerdere bijtgrage rakkers en andere ‘probleemgevallen’ die Liz heeft getraind, zijn haar gelukkig nooit door de vingers geglipt. Tijdens het rondje langs de asielkennels van Animal’s Faith passeert het ene na het andere schrijnende verhaal. “Ziet er lief uit, hè?”, vraagt ze bij de aanblik van een uiterst zoet uitziend Frans Bulldogje. “Schijn bedriegt, want wie zijn kennel betreedt, pakt hij.” Voordat ze de rondleiding voortzet, wendt ze zich tot het wolfje in schaapskleren en fluistert: “We gaan je fiksen, lieverd!”

Man bijt hond

Het is voor Liz klip-en-klaar: de mens moet aangewezen worden als de veroorzaker van gedragsproblemen bij honden. “Er is nog nooit een straathond geweest die me belde en zei: ‘Liz, help, ik heb het moeilijk met mezelf!’”, grapt ze. “Honden krijgen pas gedragsproblemen als ze met mensen gaan samenwonen. Logisch, want ze moeten heel veel natuurlijke instincten onderdrukken. Dat maakt dat de eigenaar vanaf dag één die hond moet sturen en een gevoel van veiligheid moet geven.”

“Ziet er lief uit, hè?”, vraagt Liz bij de aanblik van een uiterst zoet uitziend Frans Bulldogje. “Schijn bedriegt, want wie zijn kennel betreedt, pakt hij.”

De trainingsruimte van Animal's Faith

> "De kunst is om de hond nog altijd als hond te blijven te behandelen. Nederlanders zijn daar – als je het vergelijkt met onze Belgische en Duitse dierenpension-klanten – minder goed in."

Liz is van mening dat dit voor een hond die in een land als Nederland gehouden wordt nog nauwer komt. "Als je in dunbevolkt Noorwegen in een hutje op de hei woont en geen mens tegenkomt, boeit het me minder. Hier is dat niet het geval."
De kunst is om de hond nog altijd als hond te blijven behandelen. Nederlanders zijn daar – als ze het vergelijkt met haar Belgische en Duitse dierenpensionklanten – minder goed in. "We zijn stressgevoeliger, wonen dichter op elkaar en sluiten ons tegelijkertijd van elkaar af. De hond wordt daardoor steeds meer een beste vriend of psycholoog. En dat is een taak die een hond helemaal niet aankan." Liz vindt dit helemaal niets. Haar credo: "Als je van je hond houdt, doe je wat goed is voor je hond. Niet andersom, want dan houd je heel veel van jezelf."

Een lastige tak van sport

Als je het dierenpension binnenloop, waan je je even in tropische sferen. Aan de muren van de dierenafdeling hangen namelijk doeken met daarop witte stranden en kraakhelder blauwe zeeën. "Voor de baasjes", grinnikt Liz. Ondanks dat het pension schoon is en alle faciliteiten aanwezig zijn om de hond een topvakantie te bezorgen, vindt Liz zelf dat er nog werk aan de winkel is. "Het is allemaal nog niet zoals ik het hebben wil, maar daar wordt aan gewerkt." Hoe ziet volgens haar het ideale pension er dan uit? "Onze klanten komen vanuit de randstad hierheen gereden omdat ze weten dat ook in het dierenpension de hond individuele begeleiding krijgt. Dat staat haaks op de dierenpensions die nu in opkomst zijn, namelijk die heel vrije en weidse dierenpensions waar honden in grote roedels van tientallen dieren verblijven. Ideaal is als je een combinatie hebt, zodat je voor iedere hond wat wils hebt."
Op het moment dat we opnieuw begroet worden met kwispelende staartjes en enthousiast geblaf, verzucht ze: "Ik vind dierenpensions een moeilijke tak van sport. Al die wisselende eigenaren die allemaal op een verschillende manier met hun hond omgaan." Op de vraag of ze met haar hondse denkwijze moeite heeft met alle menselijke emoties van de vakantiegangers antwoordt ze: "Ik denk dat we daar begripvol, maar ook duidelijk in zijn. Als een klant heel emotioneel zijn hond bij ons achterlaat, dan loopt een van ons even met die klant naar buiten. We leggen de klant dan uit dat we niet willen dat de hond bij ons achtergelaten wordt met de ballast van zijn emoties. Natuurlijk stellen we de klant ook gerust door te vertellen foto's en filmpjes toe te sturen en dat ze iedere dag mogen bellen. En hè, we snappen het ook. Ik ben net zo'n sukkel als het om mijn honden gaat." Nuchter als Liz is, vult ze aan: "Wij willen dat de klant en zijn hond allebei een fijne vakantie hebben en dat kan alleen als je het gevoel hebt de hond met een gerust hart bij ons achter te laten."

De wereldverbeterende boodschap van Liz

Afsluitend komt het beroemd worden nog even ter sprake. Hebben we hier met een BN'er in de dop te maken? "Wij geven al wereldwijd les: Australië, Cyprus, Zuid-Frankrijk, Portugal en Spanje. Volgend jaar wil ik een onlinecursus starten en zelf een opleiding tot hondengedragsdeskundige opstarten." Liz is dus al een naam in de hondenwereld, ook buiten Nederland. "Ja, ik ben wel actief, maar ik wil een breder publiek bereiken. Te vaak spreken we namelijk nog mensen die geen andere uitweg zagen dan hun hond in te laten slapen. Dan hoor ik de problemen en denk ik: hadden ze maar geweten dat wij er waren. Dat had onnodig leed kunnen besparen." Die lange rit naar het zuiden is, kortom, meer dan de moeite waard!